

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Om Censur. (Med særdeles Betragtning af Sjællands Klerkemøde.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Om Censur. (Med særdeles Betragtning af Sjællands Klerkemøde.)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_187-intro-shoot-idm99.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Skjult kritik af forfatteren T.C. Bruun

Hen mod slutningen af første del (*Nyeste Skilderie* nr. 74) finder man et udfald mod en ikke-navngiven forfatter. Her tænker Grundtvig på Thomas Christopher Bruun, der havde fået tilladelse til en samlet udgave af sine tidligere prosaiske arbejder (Lundgreen-Nielsen 1980, s. 525f.). Udgaven skulle bl.a. indeholde det tidligere forbudte skrift *Mine Frie-Timer eller Fortællinger efter Bocaccio og Fontaine* fra 1783. Forbuddet skyldtes det frivole indhold. Grundtvig havde på Sankt Hans-landemodet i juli 1812 søgt at få kirken til at skride ind, selv om Bruun havde fået cancelliets tilladelse til at optage skriftet i sin udgivelse (Rønning 1908-1909 2:2, s. 24, fodnote). Om Trykkefrihedsforordningen af 1799, som Grundtvig henviser til sp. 1172, og som stadig var gældende i 1812, se indledningen til "Om Videnskabelighed og dens Fremme, især med Hensyn paa Fædrelandet". Også i den private korrespondance havde Grundtvig omtalt Bruuns *Frie-Timer* negativt (*Breve* 1 rummer s. 84 Svend Borchmann Herslebs svar fra 11. august 1812 på et af Grundtvigs tidligere breve, der har handlet om bl.a. denne bog).

I *Kort Begreb om Verdens Krønike i Sammenhæng*, der udkom ved juletid 1812, men som var under udarbejdelse i efteråret 1812, hvor også censurartiklen er blevet til, havde Grundtvig skrevet om Bruun:

Sjællandsfaren Thomas Brun, [havde] fra den Time besudlet mange Blade med ugudeligt og liderligt Skemt, og skammelig misbrugt Vittighed og velklingende Vers til at forgifte Troens og Dydens Kilde i sit hellige Udspring. Mangen Mand maa bande den søde Gift han som Yngling indsugede af de onde Blomster, og endnu, paa sine gamle Dage, vedbliver den Forblindede at bygge sig et Gravsted af Uteerlighed, ja han vil indbilde sine Landsmænd, at det er et godt Træ, som bærer de raadne Frugter (1812, s. 336).

Man må formode, at ordene ved landemodet i juli havde været af samme kritiske tilsnit.